

δοτις χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν βεβυθισμένος εἰς πένθιμον νάρκην,
— Ἐμπρός, κύριε Δαλισιέ, ἐλάτε μαζί μας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ θύρα δὲν ἦτο κεκλεισμένη, καὶ εἰσ-
ῆλθεν ἄνευ δυσκολίας τινός.

Οὐδεὶς εὗρίσκετο ἐκεῖ, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τί ἐπεθύμει, καὶ οὕτως ἡδυνήθη νὰ πα-
ρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει.

Ἦτο ἰσόγειον ἐκ τῶν συνήθων τῶν ἀ-
λευρομύλων, πλήρες μυλολίθων, σάκκων καὶ σακμυνίων.

Κλίμαξ κατέληγεν εἰς καταπακτὴν ἡ-
νεωγμένην ἐπὶ τῆς ὀροφῆς.

Ἐτεραι καταπακταί, κλεισταί ὅμως αὐταί, ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Δὲν ὑπῆρχον παράθυρα, τὸ δὲ φῶς εἰσ-
ήρχετο διὰ τῆς θύρας, καὶ διὰ τῆς ὀ-
πῆς, δι' ἧς συνεκοινωνοῦν εἰς τὸν δευτέ-
ρον ὄροφον, εἰσήρχετο ὅμως τόσον ὀλίγον,
ὥστε δὲν ἐπῆρκει ἵνα φωτισθῇ καταλλή-
λως.

Ὁ Πιεδούσης ἡδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ
τῆς περιστάσεως, ἵνα ἀνερευνήσῃ εἰς ὅλας
τὰς γωνίας, μάλιστα δὲ ν' ἀνεγείρῃ καὶ
τὰς καταπακτάς, ἵνα ἴδῃ τί ὑπῆρχεν εἰς
τὸ ὑπόγειον.

Εἶχεν ὅμως τὴν φρόνησιν ὁφείας, καὶ ἐ-
γίνωσκεν ὅτι ἐντὸς τῶν ἐγκαταλειμμέ-
νων οἰκιῶν ὑπάρχουσι πάντοτε ὀφθαλμοὶ
ἄγρυπνοι.

Διὰ τοῦτο ἐσκέφθη μόνον πῶς καλλί-
τερον νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔ-
παιξεν.

Ἐπερείσθη ἐπὶ τινος ἀκινήτου μυλο-
λίθου, ἀπομιμούμενος οὕτως τὴν στάσιν
ἄχθοφόρων, οἵτινες, ἵνα ἀναπαυθῶσιν ἐκ
μακρᾶς καὶ ἐπιμόχθου ὁδοπορίας, ἀπο-
θέτουσι πρὸς στιγμὴν τὸ φορτίον αὐτῶν
ἐπὶ τινος ὀρίου. Εἶτα ἤρχισε νὰ κτυπᾷ
τὸ σανίδωμα διὰ τῆς ράβδου του, ὅπως
ἀναγγεῖλῃ τὴν παρουσίαν του.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην κεφαλὴ
γυναικὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς στέ-
γης ὀπῆν, καὶ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀνήγειρεν
ἐλαφρῶς μίαν τῶν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος
καταπακτῶν.

Ὁ κρότος εἶχεν ἀκουσθῇ ἄνωθεν καὶ
κάτωθεν, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὅστις παρετή-
ρει ὑψηλά, εἶδε μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς
γυναικός.

— Προσκυνῶ, πατριώτισσα, ἀνέκρα-
ξε, θέλετε νὰ ἀγοράσετε τίποτε; Ἐχω
περίφημα ἐμπορεύματα.

Γρυλλισμὸς ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσ-
κλησιν ταύτην, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐξηφανίσθη
πᾶραυτα.

Ταυτοχρόνως ἡ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος
ἀνεωχθεῖσα καταπακτὴ ἐκλείσθη ἀθου-
ρῶς, καὶ χωρὶς ποσῶς ὁ ψευδὴς πλανόδιος
πωλητὴς νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν σῶμα
διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ γυνή,
ἣν θὰ ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐξ οὐρανοῦ κα-
ταβῆσσαν, ἡνωρθώθη πρὸ τοῦ Πιεδούσης,
ἐκπλήκτου ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης κα-
τολισθήσεως.

Ἦτο γυνὴ ὑψηλὴ, κιτρίνη καὶ ἰσχνή,
μὲ ὀφθαλμοὺς κοίλους, δεικνύουσα ὀδόν-
τας τόσον μακροὺς, ὅσον οἱ τομεῖς ὑπερ-
γεγηρακότες ἵππου, καὶ σείουσα κόμην
κακῶς κτενισμένην, ἧς οἱ ὑπόλευκοι πλό-
καμοὶ ἡνωρθοῦντο, ὡς αἱ τρίχες τοῦ ἀ-
κανθοχοίρου.

Ἀληθὴς τύπος μαγίσσης, ἀληθὴς κε-
φαλὴ Μεδούσης.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἡρώτησε διὰ φωνῆς
βραγχνώδους ἡ εἰδεχθὴς αὕτη μέγαιρα.

— Τὸ βλέπετε, καλὴ μου κυρία, ἀπῆν-
τησε ταπεινῶς ὁ Πιεδούσης. Ἐρχομαι νὰ
σᾶς πουλήσω κάλτσας, μανδήλια καὶ
πανικά.

— Δὲν ἀγοράζομε τίποτε ἐδῶ. Δὲν ἔξερω
τί νὰ τὰ κάμω τὰ στολίδιά σου, ἐφώνη-
σεν ἡ γραῖα ἐριννύς.

Ἐφαίνετο λέγουσα τὴν ἀλήθειαν, διότι
εἶχε γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ τὸν λαι-
μόν, ἡ δὲ ἐσθὴς τῆς ἦτο ἐλεεινὴ.

Πράγματι, εἶχεν ὑπερβῇ τὴν ἡλικίαν,
καθ' ἣν αἱ γυναῖκες δικαιοῦνται νὰ ὦσι
φιλόκαλοι, ὁ δὲ Πιεδούσης ἡννόησεν ἀμέ-
σως, ὅτι τὰ μὲ ψευδεῖς μαργαρίτας περι-
δέραιά του, καὶ τὰ ἐκ ψευδαργύρου κο-
σμήματά του οὐδόλως θὰ ἐδελέαζον τὸ
ἀξιάγαστον τοῦτο πούσωπον!

— Τράβα! οὐστ! ἀδειάζε μας τὴ γω-
νιά! ἐπανελάβε, δεικνύουσα αὐτῇ τὴν
θύραν.

Ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29, ὅστις ἐπεθύμει
πολὺ νὰ μείνῃ, μετέβαλεν ἀμέσως ὕψος:

— Μὴ θυμόνετε, καλὴ μάνα, εἶπεν
ἡσύχως, δὲν πουλῶ ἀκριβὰ, δὲν θέλω
ὅμως νὰ βιάσω καὶ κανένα. Ἐὰν ἐμβῇκα
στὸ σπῆτι σας, τὸ ἔκαμα διότι μοῦ πονεῖ
τὸ ποδάρι, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι
ψοφῶ ἀπὸ τὴν δίψα. Δὲν ὑπάρχει τάχα
τρόπος νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι κρασί καὶ νὰ
ξεκουρασθῶ δυὸ ὥραις εἰς τὴν ἀποθήκην
ποῦ ἔχετε τὰ ἀλεύριά σας; Πληρόνω,
προσέθεσε, κτυπῶν τὴν ζώνην του, ἥτις
ἀπέδωσε μεταλλικὸν ἦχον.

ME'

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ξενοδοχεῖο, ἐγρύλλισεν
ἐν πρώτοις ἡ φρικώδης μυλωθρὸς τοῦ
παραδόξου τούτου μύλου.

— Τὸ ἔξερω αὐτό, καλὴ μου μάνα,
ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Πιεδούσης, δὲν
εἶνε ὅμως καὶ λόγος νὰ διώξετε γι' αὐτό
τὰ χρήματα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν
γυρεύει ἄλλο παρὰ νὰ δροσισθῇ καὶ ν'
ἀναπαυθῇ.

— Θὰ ἔχεις λοιπὸν πολλὰ χρήματα,
ἀφοῦ θέλῃς νὰ τὰ ἐξοδεύσῃς; ἡρώτη-
σεν ἡ γραῖα ἀτενίζουσα ἀπὸ κεφαλῆς

μέχρι ποδῶν τὸν πλανόδιον πωλητὴν.

— Ὁ χθεσινὸς γῦρος, δόξα σοι ὁ Θεός,
δὲν ἦτο κακός. Ἐσυναξα ὡς τώρα κοντὰ
τέσσερα χιλιάδες φράγκα, καὶ ἂν ὅλο τὸ
καλοκαίρι ἐξακολούθῃς ἔτσι, θὰ ἡμπο-
ρέσω ν' ἀγοράσω τὸ λειβάδι ποῦ εἶνε κοντὰ
στὸ περιβόλι μου. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πῶς
ἐγεννήθηκα εἰς τὸ Βούργ-δ' - Ὁαζὰν τοῦ
Δελφινάτου, καὶ πῶς ἔχω ἐκεῖ κάτω με-
ρικὰ μικρὰ κτήμματα. Ἀ! βέβαια! δὲν
τὰ ἀπόκτησα χωρὶς νὰ κάνω τίποτε. Τώρα
καὶ δέκα πέντε χρόνια γυρίζω πρὸς τὴν
Γαλλίαν. Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπει
κανεὶς πολλὰ μέρη, ἀλλὰ κανεὶ καὶ δρό-
μους ποῦ βγαίνει ἡ ψυχὴ του. Νά, ἔρχο-
μαι σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τοῦ Παλαιζώ, καὶ
ἐλογαρίαζα νὰ τραβήξω ἀπόψε ὡς τὸ Μον-
θλερὺ ἢ τοῦλάχιστον ὡς τὸ Σαιν-Μισέλ.
Ἀλλαξα ὅμως γνώμη καὶ δὲν θὰ κάμω αὐ-
τὸ τὸ ταξίδι. Ἀγόρασα καινούργια πα-
πούτσια εἰς τὸ πανηγύρι τοῦ Σῶ, ἀλλὰ μ'
ἐγέλασαν γιὰτὶ μὲ ματώνουν. Δὲν ἔχω ἔξῃ
ὥραις ποῦ περπατῶ, καὶ τώρα σέρνω τὸ
ποδάρι μου. Γι' αὐτό, ὅταν εἶδα τὸν μύλόν
σας εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Οἱ μυλωνάδες
εἶνε ὅλοι καλοὶ ἄνθρωποι. Θὰ πᾶγω ἐκεῖ,
καὶ ἂν δὲν πουλήσω τίποτε θ' ἀγοράσω
πιτό. Θὰ μοῦ πάρουν πάντα εὐθηνότερα
ἀπὸ τὸ καπηλεῖο».

— Δὲν ἔχω παρὰ κρασί βουλωμένο,
κρασί ποῦ κοστίζει τριάντα σόλδρια ἢ
μιοτίλια.

— Δὲν μὲ πειράζει, καλὴ μου μάνα,
καὶ ἂν εἶνε καλὸν δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβόν'
μπορῶ νὰ πιῶ ἀπ' αὐτό.

Ἀπαντῶν οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἔσυρεν
ἐκ τοῦ θυλακίου του χονδρὸν δερμάτινον
βαλάντιον, ἔλυσεν τὰ ἀρτήματα, καὶ ἔ-
λαβεν, ἵνα τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν μυλω-
θρὸν, ἕν πεντάφραγκον, ὅπερ εὗρίσκετο
ἐντὸς τοῦ βαλαντίου ἐν καλῇ καὶ πολυα-
ρίθμῳ συνοδίᾳ.

Ὁ πονηρὸς Πιεδούσης εἶχε μαντεύσει
ὅτι ἡ γραῖα ἐπεθύμει νὰ βεβαιωθῇ περὶ
τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ ξένου τῆς, προτοῦ τὸν
υπηρετήσῃ, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς οὐδὲν
ἄλλο ἐζήτηε ἢ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ χρυσὰ λου-
δοβίκια καὶ τὰ ἄλλα νομίσματά του.

Ὁ γέρον Λεκὸκ τῷ εἶχε δώσει ἄφθο-
νον χρῆμα προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Πα-
ρισίους, γινώσκων καλῶς ὅτι τὸ χρῆμα
εἶνε τὸ νεῦρον τοῦ πολέμου, καὶ ὅτι εἰς
μίαν τόσον λεπτὴν ἐπιχείρησιν δὲν πρέ-
πει νὰ εἰνέ τις ἐκτεθειμένος νὰ σταματήσῃ
συνεπεῖα χρηματικῶν ἀμνηχανιῶν.

Τὸ μέτρον ἐκεῖνο ἐπέφερε τὸ ἀποτέ-
λεσμά του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γραίης ἔλαμψαν ἀ-
παισίως, καὶ οἱ ἀγκιστρῶδεις δάκτυλοί
τῆς ἤρπασαν βιαίως τὸ νόμισμα.

— Μὰ τὴν πίστι μου! εἶπεν ὁ Πιε-
δούσης, ἐὰν θέλετε νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ
ἕως αὔριον τὸ πρῶτ', καὶ νὰ μ' ἀφήσετε
ἀπόψε νὰ πάρω μαζί σας τὴν σοῦπαν, δὲν
θὰ σᾶς ζητήσω τὰ ρέστα.

Ἡ φρικώδης μέγαιρα δὲν ἀπήντησεν
εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἔκρυπεν ὅμως
πᾶραυτα τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς.

— Λοιπὸν! εἰμεθα σύμφωνοι; ἡρώ-
τησεν ἡ γραῖα ἀτενίζουσα ἀπὸ κεφαλῆς

τησε ρυκιδρώς ὁ ψευδὴς πλανόδιος πωλητής.

— Ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶν' ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ἡ μυλωθρός. Πρέπει νὰ τοῦ 'μιλήσω γιὰ νὰ 'ξέρω ἂν τοῦρχει νὰ σὲ κρατήσῃ νὰ δειπνήσῃς καὶ νὰ πλαγιαίσῃς. Ὡς τὸσον πηγαίνω νὰ σοῦ ἀνεβάσω τὴν μποτίλια. Ἀφοῦ τὴν τελειώσῃς, ἡμπορεῖς ν' ἀφήσῃς ἐδῶ τὸ δέμα σου, καὶ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς ἐπάνω στὰ χόρτα ὡς νὰ γυρίσῃ ὁ Σωφᾶλ. Ἐπῆγε στὸ Κορβέλ νὰ παραδώσῃ ἀλεύρια καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ τὸ βράδυ. Ὁ Σωφᾶλ εἶνε ὁ ἄνδρας μου.

— Συμφωνῶ σ' αὐτό, κυρὰ Σωφᾶλ, ἀνέκραζεν ὁ Πιεδούσης συνοικειούμενος μετὰ τῆς μέγαιρας καὶ ἀποκαλῶν αὐτὴν διὰ τοῦ ὀνόματός της.

Ταῦτοχρόνως, ἐναπέθεσε τὸ δέμα τοῦ ἐπὶ μεγάλης σωρείας κενῶν σάκκων, ἵνα λάβῃ κατοχὴν τῆς κλίνης, ἣν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἦτο προωρισμένος νὰ καταλάβῃ.

Καθ' ὃν καιρὸν ἡλευθεροῦτο τοῦ φορτίου του, ἡ γραία ἀπεμακρύνθη ὀλίγον καὶ ἔκρουσε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ σανίδωμα.

Ἡ καταπακτή, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀνεψυχθῇ ὅτε ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθεν, ἀνυψώθη καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν ἐμφανισθεῖσα κεφαλὴ, ἐνεφανίσθη ἐκ νέου.

— Γιάκο! ἐφώνησεν ἡ Σωφᾶλ, μὲ μμποτίλια! ἀπὸ τὸ βουλομένο! κάνε γρήγορα.

— Ἀμέσως! ἀπήντησεν ὁ Γιάκος.

Καὶ διολισθήσας τετραποδητεὶ διὰ τῆς ὀπῆς, ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Πιεδούσης εἶδεν ὅτι ὁ εὐφυὴς οὗτος ὑπὲρ τῆς ἔφερε τὴν ζητηθεῖσαν φιάλην καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐν τῷ μύλῳ τῆς Ὑβέτ τὰ σανιδώματα ἔχουσιν ὧτα.

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξε γελῶν. Ἐδῶ ὑπηρετεῖται κανεὶς στὴ στιγμὴ. Δὲν εἶνε ὅπως εἰς τὸ καπηλειὸ ποῦ ἐπῆρα ἓνα ρῶμι ὅταν ἐρχόμουν.

— Σὲ περὶ μέρος εἶνε αὐτὸ τὸ καπηλειό; ἠρώτησεν ἡ μυλωθρός, καθ' ὃν καιρὸν ἐξεπωμάτιζε τὴν φιάλην διὰ μεγάλης ψαλλίδος, ἥτις ἐκρέματο εἰς τὴν ζώνην της.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἡμπορέσω καλὰ νὰ σᾶς 'πῶ, ἀπήντησεν ὁ ὑποτιθέμενος πολίτης τοῦ Δελφινάτου. Εἶνε ἐπάνω στὸν δρόμον, μεταξὺ Παλαιζῶ καὶ Λογγιουμῶ. Δὲν γνωρίζω τὸν τόπον, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ περνῶ ἀπ' ἐδῶ.

Τὸ πῶμα ὑπέκυψεν, ἡ κυρὰ Σωφᾶλ ἐπλήρωσεν οἴνου μέγα κύπελλον ἐκ κασιτέρου, ὅπερ εὕρισκετο ἐπὶ τινος κενοῦ βυρελίου, καὶ προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν Πιεδούσῃν, λέγουσα:

— Σὲ περὶ ξενοδοχεῖο κατέβηκες εἰς τὸ Παλαιζῶ; Σ' ἐρωτῶ, γιὰτί ἔχω ἓνα ἐξαδελφόν, ὁ ὅποιος κρατεῖ ξενοδοχεῖο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

— Τὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἐπλάγισα δὲν ἔχει ὄνομα. Ἀ... ὄχι, ὀνομάζεται: «Ἀσκέπαστο». Ἐπλάγισα ἐπάνω εἰς τὸ γρασιδί. Αὐτὸ κοστίζει εὐθηνότερα, καὶ δὲν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ δείχνῃ τὰ χαρτιά του γιὰ νὰ κοιμάται σ' ἓνα κρεβάτι.

— Καὶ κανεὶς δὲν σ' ἐρωτᾷ ποῦ πηγαίνεις; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ μυλωθρός.

— Ὡ! κανεὶς. Ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα, ἂν ὁ δήμαρχος θελήσῃ νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ ἐπέρασα ὅταν ἔκανα τὸν γυρὸ μου, ὅπου καὶ ἂν γράψῃ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, διότι δὲν σταματῶ ποτὲ μῆτε εἰς τὰς πόλεις, μῆτε εἰς τὰ χωρία. Εἰς τὴν ὑγειά σας, κυρὰ Σωφᾶλ.

Ὁ Πιεδούσης εἶχε τοὺς λόγους τοῦ ἵνα εἴπῃ τὸ ψεῦδος τοῦτο, ἡ δὲ γραία εἶχεν ἐπίσης ἀναμφιβόλως τοὺς ἰδικούς της ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ.

Ἡ ἀπάντησις ἐφάνη εὐαρεστήσασα αὐτὴν.

Τὸ σύνοφρον πρόσωπον αὐτῆς ἐφαιδρύνθη ὀλίγον, καὶ εἶπε διὰ τόνου σχεδὸν ἀβρόφρονος:

— Πᾶρε τὴν μποτίλια, παιδί μου, καὶ πηγαινέ νὰ τὴν τελειώσῃς ἐπάνω στὰ χόρτα. Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ νερό, εἶνε μὲ θέσι καλὴ γιὰ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς ἀπὸ κάτω στὰ δένδρα. Ὁ Γιάκος θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ φωνάξῃ ἂν γυρίσῃ ὁ ἄνδρας μου.

— Εἶσαι πολὺ καλὴ, κυρὰ Σωφᾶλ. τὸ κρασί σας δὲν εἶνε χαλασμένο διόλου. Ἀπόψε, ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνον, θὰ μοῦ κάμετε τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸ δοκιμάσετε μαζύ μου. Ὡς τὸσον, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ λιγάκι.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Πιεδούσης ἄφησε τὴν μέγαιραν νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τοῦ Γιάκου, καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς ὅμως νὰ λησμονήσῃ τὴν φιάλην του.

Εὐρεθεὶς ἐκτὸς τοῦ μύλου, ὤδευσε βραδέως πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Ἰνα φθάσῃ ἐκεῖ ὧφειλε νὰ διέλθῃ πυκνὴν σειρὰν δένδρων, πεφυτευμένων ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ὦδευσε διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας, καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ μύλου.

Οἱ τροχοὶ δὲν ἐστρέφοντο, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ σανίδες τοῦ φράκτου ἦσαν ἀνηρητημέναι, τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἐντὸς τοῦ αὐλακός, ὃν τοίχος ἐχώριζεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ πράκτωρ παρετήρησε διερχόμενος ὅτι ὁ τοίχος οὗτος ἐφαίνετο νεωστὶ κατεσκευασμένος, καὶ ὅτι εἶχον τοποθετηθεῖ ἐκεῖ σύστημα φραγμοῦ λίαν ἀσύνηθες.

Ὡμοιάζε μᾶλλον πρὸς ὑδροφράκτην, καὶ ὑπῆρχον φραγμοὶ διὰ σανίδων καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα.

Κλείοντες, πρῶτον τὰς ἐπάνω σανίδας, καὶ εἶτα τὰς κάτω, ἀπεξήραινεν ἐντελῶς τὸν αὐλακόν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κύριος Λεκὸς εἶδε τὸν Γιάκον ὠρύττοντα λάκκον.

Ἀναρτῶντες αὐτὰς καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν, καθίστων ρεῦμα ταχύ, τὸ δὲ ὕδωρ διατρεῖτο εἰς ἰσοσταθμίαν.

Ἀναρτῶντες τὰς πρὸς τὰ ἄνω σανίδας καὶ κλείοντες τὰς πρὸς τὰ κάτω, τὸ ὕδωρ ἀνῆρχετο μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ τοίχου τοῦ διαχωρίσματος, ἐν τοιαύτῃ δὲ

περιπτώσει, οἱ τροχοὶ θὰ εὕρισκοντο μέχρι τῶν δύο τρίτων βυθισμένοι ἐν τῷ ὕδατι.

Ὁ Πιεδούσης ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πάσας τὰς λεπτομερείας ταύτας, παρετήρησε δ' ἐπίσης ὅτι ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς κατοικίας τῶν μυλωθρῶν μακρὰ καὶ στενὴ ὀπή, εἶδος φυσητηρίου, τεθειμένου ὡς ἐγγιστα ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἄξονος ἰσοστάθμης.

Εἶτα, μὴ θέλων νὰ φανῇ ὅτι παρατηρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς, προῦχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἠκολούθησε τὸ ρεῦμα τῆς Ὑβέτ.

Μετ' οὐ πολὺ ἐφθασεν εἰς τὴν πυκνὴν σειρὰν τῶν δένδρων, ἣν τὸσον ἀβροφρῶως συνέστησεν αὐτῇ ἡ κυρὰ Σωφᾶλ.

Τὸ μέρος ἦτο, πράγματι, κατάλληλον δι' ὕπνον, ἥρκει μόνον νὰ μὴ ἦθελε βραδύνει τις μέχρι τοῦ λυκαυγούς.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ ἀχλύς, ἥτις ὑφούται ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πεδιάδων, θὰ ἦτο λίαν νοσώδης, ἀλλ' ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, τὸ μέρος ἦτο θυμασίον πρὸς ἀνάπαυσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κοιμηθῶσιν ἢ νὰ ρεμβάσωσιν ἡδύναντο νὰ κατακλιθῶσιν ἐκεῖ, ἐπὶ χλοερᾷ κλιτύος, προστατευομένης ὑπὸ δροσερᾷ σκιαδός.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις δὲν εἶχεν ὄρεξιν οὔτε νὰ κοιμηθῇ οὔτε νὰ ρεμβάσῃ, ἐξηπλώθη ἐκεῖ, ἤναψε τὴν πίπαν του καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ πανταχόθεν.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ προσέβαλλε τὰ βλέμματά του, ἦτο ἄνθρωπος ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ στηρίγματος ἐνὸς φεγγίτου τῆς στέγης, ὅστις ἐκράτει μὲ τὰς δύο χεῖρας τηλεσκόπιον ἐστραμμένον πρὸς τὰς κοιλάδας τῆς Ὀργης καὶ πρὸς τὸ δάσος τοῦ Σεκινύ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἀδύνατον, εἶπε. Θὰ πλανᾷσθε.

— Δὲν πλανῶμαι διόλου, ἀντεῖπεν ὁ Ὁράτιος. Ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἤκουσα παρὰ τοῦ ἰδίου θυρωροῦ σας, ὅστις ἐφοβήθη νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ, φόβῳ μὴ τὴν ἀνησυχήσῃ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ γυνὴ αὕτη ἔσχε τὴν αὐθάδειαν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν σας εἰς τὴν παραλίαν ὅπου εἴχετε μεταβῇ, κυρία, ἀλλ', ὡς ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὁ θυρωρὸς ἠρνήθη νὰ τῇ δώσῃ ταύτην.

— Ἀκούεις, Ἰούλιε; εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Οὐδεμία ἐκφρασίς ὀργῆς ἢ στενοχωρίας ἐξεδηλώθη ἐν τῷ Ἰουλίῳ, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνέφαινε μόνον λύπην βαθεῖαν.

— Μὴ ἀνησυχῆτε, σὰς παρακαλῶ, εἶπε μετ' ἄκρας πραότητος εἰς τὴν θεῖαν του. Ἐὰν εἰς τὸ μέλλον ἐπειράτο νὰ ἐνοχλήσῃ